

Det Anarkistiska Biblioteket

Teser om Grouchomarxismen

Bob Black

Bob Black
Teser om Grouchomarxismen

<http://skarv.nu/portfolio/teser-om-grouchomarxismen/>
Översatt av Ingemar Johansson

sv.theanarchistlibrary.org

1

Grouchomarxismen, den komiska revolutionens teori, är mycket mer än en blåkopia för krass kamp: som ett stoppljus i ett fönster belyser den mänskligheten oundvikliga öde: det deklasserade samhället. G-marxismen är teorin om det permanenta festandet (Huka er, trotskister! Där har ni en dogm värd namnet!)

2

Bröderna Marx illustrerar i sig enheten i marxistisk teori och praktik (exempel: Groucho förolämpar någon som Harpo samtidigt vittjar fickorna på). Dessutom är marxismen dialektisk (är inte Chico den klassiskt dialektiske komikern?). Komiker som inte förmår göra en syntes av teori och praktik är omarxistiska (för att nu inte tala om dem som inte förmår synda alls). Senare tiders komiker, utan insikt om att det är separationen som utgör "borgarnas diskreta charm" har å ena sidan trillat på ändan och andra trillat ord utan ända..

3

Eftersom G-marxismen är praktisk så kan dess landvinningar aldrig någonsin reduceras till enbart humor, underhållning eller ens "konst" (esteterna är till syvende och sist mindre intresserade av konstens värderingar än av dess värde). När en sann marxist har sett en film med Bröderna Marx så säger han till sig själv: "Jaha, om det där var roligt, så kolla livet!"

4

Samtida G-marxister måste med kraft brännmärka den plagierande, vulgära marxismen hos exempelvis Monty Python. I stället för vulgär marxism måste vi återfinna den autentiska vulgära marxismen. Och de stackars vilseledda kamrater som instinktivt identifierar sig med en eller annan snuts uppfattning om "en korrekt linje" måste verkligen börja om bakifrån.

5

Klassmedvetna marxister (det vill säga marxister som är medvetna om att de inte har någon klass) måste avvisa den blodfattiga, narcissistiska "komedi" som komiska revisionister som Woody Allen och Jules Feiffer excellerar i. Den komiska revolutionen har redan överskridit neurosen – den är lekfull utan att vara löjlig, särskiljande utan att vara diskriminerande, militant utan att vara militärisk och beredd att ta risker utan att för den skull riskera allt. Marxisterna inser att idag måste man blicka in i en skrattpespegel för att se hurdan man verkligen är.

6

Den socialistiska (sur)realismen måste fullständigt skiljas från G-marxismen, trots att den i viss mån återspeglar de marxistiska insikternas nimbus. Det är sant att Salvador Dali en gång förärade Harpo en taggtråds-harpa, men det finns inga som helst bevis för att Harpo någonsin spelade på den.

7

Det är framför allt nödvändigt att avfärda och smutskasta all komisk sekterism, som till exempel de hästlika trotskisternas. Det är känt att Groucho vid upprepade tillfällen föreslog sex men ställde sig avvisande till sekter. För Groucho var det således skillnad mellan att vara vänsterist och att vänstra. Och slagord som "Rättvisa löner för hårt arbete!" luktar reformism och inte rummel. Trotskistiska försök att hävda sin egen tendens i "En dag på kapploppningarna" måste därför avvisas å det skarpaste; "Över alla hinder" med Elisabeth Taylor är förvisso mera i deras stil.

8

Den brännande frågan för dagens G-marxister är partyfrågan, som för dem – i motsats till naiva, avskrivningsmarxister – betyder långt mer än bara "Varför bad ingen mig vara med?". Sådant hejdade aldrig Groucho! Marxister behöver sitt eget disciplinerade avantgarde-party eftersom de sällan är välkomna någon annan stans.

9

Vägledna av de marxistiska dogmerna om dåligt uppförande och hysterisk materialism kommer massorna oundvikligen att kasta sig i famnen inte bara på G-marxismen utan också på varandra.

10

Groucho-marxismen är således komedins tour de farce. Som Harpo enligt säkra källor har uttryckt saken:

” ”

Komedin är med andra ord tumultuarisk eller ingenting alls. Det finns så mycket att göra, och så många att rikta det mot. Grensla din Marx, och sedan – iväg!

UTTRÅKAD ÄN EN GÅNG? Varför inte skaka i gallet? Jag föreslår en dialog mellan de missnöjda, en konspiration mellan likar, en njutningens politik. Det negativa tänkandets och det skallande skrattets laglösa kraft är vår. De motspänstiga i etablissemangen har bara sig själva – och möjligen varandra. Det är bara att jämföra. Valet står mellan nerköp och uppror. Antalet lekkamrater är obegränsat.